

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Voor 't gewone leven ongeschikt. Een biografie van Clare Lennart

Petra, Teunissen

Citation

Petra, T. (2017, June 15). *Voor 't gewone leven ongeschikt. Een biografie van Clare Lennart*. In Orde Tekst & Advies, Barendrecht. Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/49612>

Version: Not Applicable (or Unknown)

License: [Licence agreement concerning inclusion of doctoral thesis in the Institutional Repository of the University of Leiden](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/49612>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Cover Page

Universiteit Leiden

The handle <http://hdl.handle.net/1887/49612> holds various files of this Leiden University dissertation.

Author: Teunissen, Petra

Title: Voor 't gewone leven ongeschikt. Een biografie van Clare Lennart

Issue Date: 2017-06-15

‘Ik verlang erg naar huis’

1914 – 1918

Ik kan als ik wil heel goed komediespelen. Op de kweekschool geleerd. Eerst twee jaar gevochten en toen twee jaar de boel voor de gek gehouden. Het averechtse resultaat van de ‘zeedelijke opvoeding’.¹

Voorjaar 1914 begon Clara Klaver aan haar opleiding aan de Rijkskweekschool voor onderwijzeressen. Nog geen vijftien jaar oud liet ze zich officieel inschrijven in het bevolkingsregister in Apeldoorn. Ze arriveerde op haar nieuwe adres, Van Heutzlaan 19,² met de voorgeschreven koffer met ‘kleeren en benodigdheden’. Opdat ‘zooveel mogelijk kan worden voldaan aan de eischen van netheid en gezondheid’, bevatte die koffer ten minste 6 hemden, 6 broeken, 4 nachtjaponnen, 1 regenmantel, 6 paar kousen, 2 paar flinke laarzen, 1 paar overschoenen, 1 paar pantoffels, 2 kammen, benevens haar-, tanden-, nagel- en kleebrorstel. Daarnaast had zij nog japonnen en rokken nodig en speciale witte gymnastiekleding. Een dure garderobe, die Clara niet mocht betalen van haar jaartoelage van 360 gulden, want die was voor kost, inwoning en studiekosten bedoeld.

Prestigieus instituut

Clara reisde met haar grote koffer met het lokaaltreintje van Epe naar Apeldoorn. Haar nieuwe woonplaats was in 1914 een rustige groene provinciestad. Renteniërs, oud-Indiëgangers en gepensioneerden hadden Apeldoorn eind negentiende eeuw ontdekt als aantrekkelijke en goedkope woonomgeving met een gezonde boslucht. Na de aansluiting

Ansichtkaart van de Rijkskweekschool voor Onderwijzeressen met Leerschool, uitgave P.G. Romijn, Apeldoorn. Collectie auteur.

Clara Klaver, staande derde rechts, als leerling van de Rijkskweekschool voor Onderwijzeressen in Apeldoorn, circa 1915. Foto uit Fré Dommissie, Over Clare Lennart.

op het spoorwegnet in 1876 werd de stad uitgebreid met onderwijsfaciliteiten: in 1877 de Koninklijke HBS en in 1913 het Gemeentelijk Gymnasium.³ Apeldoorn was dus ook een perfecte locatie voor het stichten van een Rijkskweekschool voor onderwijzeressen, in 1896. In Clara's tijd was de school gevestigd in een villa in vakwerkstijl. Ernaast stond een Leerschool, waar de kwekelingen praktijkervaring opdeden.

Deze Apeldoornse Rijkskweekschool voor onderwijzeressen was een unicum in onderwijsland. Voor mannen waren er tegen de eeuwwisseling al zes Rijkskweekscholen, de Apeldoornse is de enige voor vrouwelijke kwekelingen gebleven. Het bijzondere was dat de rijkskweekscholen als enige honderd procent rijkssubsidie ontvingen. Alle leerlingen kregen een rijksbeurs om in hun levensonderhoud te voorzien. Door die riant financiële situatie waren de rijkskweekscholen voor die tijd goed geoutilleerd en ze konden gerenommeerde directeuren en docenten benoemen.

Uiteraard wilden de Rijksopleidingen de beste leerlingen aantrekken.⁴ Samen met haar eenentwintig jaargenotes werd Clara Klaver lid van een heus ‘keurkorps’.⁵ Het idee erachter was: selecteer de beste leerlingen uit de velen die zich aanmelden, breng ze onder deskundige leiding, huisvest ze in een vertrouwde omgeving bij elkaar en maak er ideale onderwijzeressen van.⁶ De ‘zéér kostelijke en éénige plant in ons land’ werd dan ook hooggestemd gekarakteriseerd als de meisjeskweek der meisjeskweken.⁷

De Kweekschool stelde hoge eisen aan de leerlingen en aan zichzelf. De school wilde onderwijzeressen opleiden die zich in alle opzichten konden meten met de beste van hun mannelijke collega's. De leerlingen moesten ideale leerkrachten worden. Dat betekende:

liefde voor het vak, een brede algemene ontwikkeling, grondige kennis van de vakken van het lager onderwijs en pedagogisch-didactische deskundigheid. Een ideale leerkracht had ook een hoogstaand karakter en invoelingsvermogen, was ijverig en geduldig. Volgens directrice Ietje Kooistra moesten de meisjeskwekelingen niet alleen ‘bekwame en volijverige onderwijzeressen worden’ maar ook ‘reine en liefdevolle vrouwen’. Kooistra’s kwekelingen moesten hun leven lang pedagogisch inzetbaar zijn: op school, in het toekomstige eigen gezin en in de samenleving. De docenten droegen kennis over en stimuleerden ‘liefde voor boeken’ bij de leerlingen. Om dit alles te bereiken creëerde de schoolorganisatie een sfeer waarin hard en regelmatig studeren vanzelf sprak. De leerlingen excelleerden in verantwoordelijkheidsgevoel, plichtsbetrachting en eerlijkheid.⁸ Geheelonthouding was de norm. Een blijde stemming moest voortkomen uit een innerlijke opgewektheid, die vanzelf de juiste mate van feestvreugde aangaf. Alcohol had daarop een verderfelijke invloed.⁹ Mede door de ‘vrouwelijke’ pedagogische sfeer van Ietje Kooistra werd de kweekschool een groot succes, met een uitstraling door het hele land. De eindexamenresultaten waren altijd uitstekend.

Curriculum

Om aan al die eisen te voldoen, kregen de ideale onderwijzeressen in spe een pittig curriculum voor hun kiezen. Uiteraard waren dat de vakken die voor het landelijk examen Lager Onderwijs waren vereist. Daarnaast kregen de meisjes onderwijs in drie vreemde talen, in wiskunde en in natuur- en scheikunde.¹⁰ Nederlands kreeg Clara van A.M. Vigelius. Het motto van deze docente was authenticiteit: ‘Eenvoudig meisjes, vooral eenvoudig en wáár zijn in wat je neerschrijft.’¹¹ In klas twee kregen ze voor het eerst Engels en mochten ze boeken uit de pedagogiebibliotheek lezen. Clara hield weinig tijd over voor de zelfgekozen boeken, die ze – degelijk verpakt in bruin kaftpapier – meesmokkelde tussen de leerboeken.¹²

Muziek was erg belangrijk. De kwekelingen kregen rapportcijfers voor pianospel, zang en muzikaleer. Bij bijzondere gebeurtenissen in het schooljaar zongen de leerlingen van alle klassen samen. Clara heeft er een levenslange voorliefde voor zang en liedjes aan overgehouden. Het kweekschoolkoor stond dan ook bekend als voortreffelijk, al mocht er niet gezongen worden van het kwezelken dat zo graag wilde dansen, want in dat liedje werd gezond...¹³ Straatliedjes waren uiteraard uit den boze.

Alles bij elkaar kregen de meisjes zes volle werkdagen per week grondig onderwijs. Hun schaarse vrije tijd werd bijna volledig ingevuld. Iedere dag moesten ze verplicht een uur wandelen. Dat was Clara’s vluchtmoment:

Wat mij het meest kwelde was dat je ook na schooltijd bijna de kans niet kreeg om vrij buiten rond te lopen. Net als mijn vader had ik het benauwende gevoel veel te veel tussen de mensen te zitten. Alleen in het middaguur tussen een en twee mochten

wij ‘vrij wandelen’ zoals dat in schooljargon heette. Als je flink hard liep kon je net de Soerense bossen bereiken. Even kon je een blik werpen in hun beloftevolle groene diepte, even de heerlijke bosgeur opsnuiven, en dan moest je al weer haastig terug. Buiten adem, je honger naar vrijheid en alléénzijn ongestild, kon je dan nog net op tijd de school bereiken.¹⁴

De kwekelingen maakten drie en een half uur huiswerk aan de ‘leertafel’ onder toezicht en gingen op tijd naar bed. De vrije zondag werd besteed aan kerkgang en een lange wandeling. ’s Middags moesten ze verplicht brieven schrijven naar familie en vrienden, een bezigheid die door de week juist volstrekt verboden was.¹⁵ In het najaar besteedden ze bovendien veel tijd aan het maken van ‘handwerkjes voor de Sint’ voor medeleerlingen en docenten. Deze traditie was min of meer verplicht.¹⁶ Alleen in de kerst-, paas- en zomervakantie gingen de kwekelingen naar huis en welgeteld één weekend tussen de vakanties in. Naar die vakanties keken ze dan ook reikhalzend uit. De laatste schooldag slierden de meisjes zingend door de lommerrijke Apeldoornse lanen. En al op de eerste dag ná een vakantie zette Clara streepjes op de onderkant van haar lessenaar voor al de dagen tot de volgende vakantie. Met een gevoel van zinloosheid: de volgende vakantie leek té ver om nog te beleven.¹⁷

De pedagogiek van Ietje Kooistra

Clara vond de dwingende schoolcultuur ronduit verschrikkelijk. Toch pasten de idealistische ideeën van directrice Kooistra bij de progressieve opvattingen van de Klavers. Ietje Kooistra wordt beschouwd als de invloedrijkste Nederlandse pedagoog van omstreeks 1900.¹⁸ Als een van de eersten in Nederland schreef ze over de puberteit. Ze pleitte vóór goed gymnastiekonderwijs, ook voor meisjes, tégen de gangbare gewoonte de onderlinge competitie tussen leerlingen aan te moedigen, tégen het geven van cijfers en vóór democratische verhoudingen tussen hoofd en leerkrachten. Bovendien was ze van mening dat meisjes meer kansen moesten krijgen om aan voortgezet onderwijs deel te nemen. Ze zette zich actief in voor het feminisme.¹⁹

In 1894 schreef ze een veelgelezen handleiding voor onderwijzers en ouders, *Zedelijke opvoeding*. Volgens Ietje Kooistra moesten opvoeders het kind vooral liefde, vertrouwen en respect schenken, maar wel onder toezicht en leiding.²⁰ In haar hoofdstuk over de opvoeding van het meisje schreef Kooistra: ‘Wie zijn kind wil opvoeden tot een deugdzaam mensch, moet het trachten te vormen tot een harmonisch geheel van vrouwelijk gevoel en mannelijke kracht.’ Kooistra vond het belangrijk dat een meisje krachtig werd naar lichaam en geest, want ook zij moest zich ontwikkelen door studie. De mogelijkheid van huwelijk en moederschap in de toekomst mocht haar individuele ontplooiing niet belemmeren.

De invloed van Ietje Kooistra op de schoolsfeer was groot. Ze gaf tot 1914 zelf de

lessen in de pedagogiek. Daar prentte ze de meisjes respect in voor hun hoge roeping. De school droeg haar op handen.²¹ S.J.A. Beins, een leerlinge uit de examenklas 1907, gaf een treffend beeld van de pedagogische kwaliteiten van de directrice:

Daar stond ik aan de muur naar de Docentenkamer. Juffrouw Kooistra vlak voor mij, haar ogen in de mijne, haar hand strijkend langs mijn lange zilveren ketting. ‘Mevrouw klaagt, dat je niet vriendelijk tegen haar bent.’
 ‘Nee, Juffrouw, dat ben ik ook niet’.
 ‘Ben je dat niet...!’
 ‘Nee, Juffrouw, maar ik ben wel belééfd – ik zeg altijd alstublieft en dank u.’
 ‘Niet vriendelijk – wel beleefd. Waarom ben je niet vriendelijk?’
 ‘Omdat ik Mevrouw niet lijden mag. Je bent vriendelijk tegen van wie je houdt. Anders ben je belééfd.’ (Je wéét het op die leeftijd).
 Juffrouw Kooistra kijkt me recht aan, – kijkt me aan.
 ‘Niet vriendelijk – wèl beleefd’, herhaalt ze nog eens. Haar hand strijkt nog steeds langs mijn ketting. Haar ogen laten de mijne niet los. Dan legt ze haar hand op mijn schouder: ‘Wees jij dan maar beleefd. Dag kind!’²²

Schoolcultuur

Toen Clara in 1914 op de school aankwam, had Ietje Kooistra inmiddels door ziekte haar officiële functie neergelegd, maar ze was nog steeds alom aanwezig.²³ Haar collega en huisgenote Joukje Lief tinck werd de nieuwe directrice. Zij begroette Clara en de andere ‘nieuwjes’ in hun nieuwe wereld met de traditionele welkomstoespraak in het gymnastieklokaal. In Clare Lennarts meisjesboek *De wijde wereld* zegt de directrice: ‘En zoo vormen jullie nieuwjes dan nu een deel van ons eigen wereldje, want onze kweekschool is een eigen wereld met eigen wetten en gebruiken, waar gelukkig altijd een goede geest overheerscht heeft en ik hoop en vertrouw, dat ook jullie nieuwjes mee zult werken om dezen goeden geest te behouden. En dat jullie, evenals andere klassen onze kweekschool zult hooghouden en liefhebben.’²⁴

Juffrouw Lief tincks woorden vielen bij de meeste meisjes in goede aarde. Zij waren gevoelig voor de keurcorpsmentaliteit en genoten van het beschermde Apeldoornse wereldje. Ze deden enthousiast mee aan de feesten die ieder seizoen kleur gaven: Sinterklaas, het kersen eten, met een Jan-Plezier naar het Uddelermeer op Hemelvaartsdag. Ook jaren later keken ze nog met plezier terug op hun schooljaren. De gedenkboeken van de Kweekschool juichen over het pedagogische klimaat en de sfeer: ‘Er werd niet gespiekt en gespijbeld, er werd niet gelogen en gewantrouwd, er werd, onder 80 jonge meisjes van 14-18 jaar, niet geheimzinnig gegiecheld of achterbaks gepraat.’²⁵

Maar Clara voelde in deze woorden een dwang, een dreigement: ‘Zóó moet ook jij denken, zóó moet ook jij voelen, precies zoo als al die andere kweekelingen vóór je

gedacht en gevoeld hebben en anders... werpen we je uit!’²⁶ Het keurcorpsconcept was niet aan haar besteed. Het gemeenschapsstreven van de school benauwde haar. De tolerante opvoeding van Da en Luite Klaver, die Clara hadden geleerd zélf na te denken, sloot ook al niet aan bij een schoolcultuur die kritiek afdeed met dooddoeners als: ‘Dat doen wij hier zoo’.²⁷ Voor leerlingen met een meegaander karakter zullen de vele regels beslist niet zo fnuikend zijn geweest als voor de dromerige, eigengereide Clara.²⁸ Ze zag dat zelf ook in en gaf toe dat de school voor de meeste leerlingen wel goed was, maar zij ‘hoorde’ er niet en was aanvankelijk ‘ongetwijfeld een lastige en recalcitrante leerlinge’.²⁹

Clara had er vooral een hekel aan om dingen in een groep te doen en dat was nu juist één van de pijlers van Kooistra’s pedagogische beleid.³⁰ Een grondige afkeer van alles wat in groepsverband moet gebeuren, is Clara levenslang bijgebleven. Ze schreef naar huis: ‘Ik vind het toch zoo allerafschuwelijkst. Het is hier zoo kaal en zoo lawaaiig, altijd zoo’n hele troep die zit te schreeuwen.’³¹ De eerste jaren was Clara altijd in de oppositie. Ze wilde graag volwassen zijn en voelde zich ‘te oud’ om als kind behandeld te worden.³² De bakvissen overtraden onder andere het verbod op contact met jongemannen. Met enig mededogen voor de leraressen én de kweekelingen schreef Clara:

Er werd altijd gezegd dat het onderwijs er op bijzonder hoog peil stond. Dat zal best waar geweest zijn, maar het verhinderde niet dat wij – de leerlingen – in andere opzichten veel kritiek hadden. [...] Ik geloof dat de dames-leraresen hun leerlingen uitsluitend zagen als toekomstige onderwijzeressen, die zich met de liefde helemaal niet hoefden in te laten. Hun streven was erop gericht de meisjes veilig en ongerept de kweekschooljaren door te loodsen en ze af te leveren als gediplomeerde leerkrachten. Verder moesten ze dan zelf maar zien. Hoewel wij dus binnenkort als onderwijzeres voor een klas zouden staan en zonder enige twijfel met mannen in aanraking zouden komen, was er geen sprake van enige sexuele voorlichting. Alles wat betrekking had op de omgang tussen de geslachten werd genegeerd. Maar denkt u niet dat wij onder dit alles diep geleden hebben. Integendeel, het ontduiken van de voorschriften heeft ons onnoemelijk veel pret bezorgd. Natuurlijk liepen wij toch langs de h.b.s. Werkelijk opwindend werd het pas als er een flink pak sneeuw was. Want jongens vliegen op klaarlichte dag niet zomaar een meisje om de hals. Meisjes met sneeuw wassen is evenwel een traditie waar iedereen zonder bezwaar aan mee kan doen. Als het even kon richtten wij meisjes het zo in dat een lerares ons in de armen van een jongen zag. Dat gaf dan later een verrukkelijke rel. Wij deden alles wat niet mocht. Wij schreven met opzet compromitterende brieven, wij flirtten met de kolenman, wij lazten verboden boeken, wij zongen in de badkamer ‘Plaisir d’amour’, wij strooiden papiersnippers in het kleedkamertje waarop allerlei hartstochtelijke ontboezemingen voorkwamen. Dit om de onbeminde dochter van onze huismevrouw de kans te geven die snippers aan elkaar te passen en uiteindelijk

tot de ontdekking te komen dat het ging over een liefde tussen twee katten. Dat het allemaal niet mocht maakte het fascinerend.³³

Bij mevrouw

Zulke ‘verrukkelijke rellen’ trapte Clara vooral omdat zij het slecht getroffen had met haar kosthuis. Om de leerlingen het gevoel van een tehuis te geven, bracht de schoolleiding kleine groepen van circa tien meisjes in verschillende huizen of internaten onder. De leiding van zo’n huis was in handen van een ‘mevrouw’, in de gedenkboeken ‘damesverzorgsters’ genoemd. Die dames werden, net als de leerkrachten, streng geselecteerd. Het moesten ‘goede, flinke, beschaafde vrouwen zijn’, want Kooistra en Lieftinck letten vooral op het karakter en de omgang met leerlingen. Over deze internaten moederde weer een lerares van de school, juffrouw Jelgersma. De mevrouwen waren doorgaans weduwen die op deze manier in hun levensonderhoud voorzagen. Inwonende zoons waren uiteraard niet toegestaan. Er werd verteld dat één van de damesverzorgsters haar zoon uitbesteedde bij de overburen. Alleen in de vakanties ‘logeerde’ de zoon thuis.³⁴

In Clara’s huis heerste helaas geen gezellige vriendelijke sfeer.³⁵ Haar ‘mevrouw’, Angenietje Windemüller-Schotanus, had in 1914 een groot woonhuis betrokken

op de Van Heutzlaan 19. Mevrouw Windemüller, die in *De wijde wereld* optreedt onder de naam Wolters, was een ervaren damesverzorgster. Vanaf 1897 tot 1920 huisvestte ze bijna honderd kwekelingen. Ze had echter geen talent voor huiselijkheid. Geen kledje op tafel, geen koekjes bij de thee. De verhouding met mevrouw en ‘juffrouw Nan’, zoals de meisjes haar dochter Nanny noemden, was ronduit slecht.³⁶ Mevrouw regeerde als een ‘sergeant-majoor’ in haar ‘zwart-zijden japon met ouderwetsch stijf baleinenboordje, waarboven de drie onderkinnen bijzonder tot hun recht kwamen’.³⁷ De meisjes mochten niet met elkaar praten in bed. Mevrouw hield zich strak aan de verplichte wandelingen, óók als het regende. Als ze een slechte bui had, liet ze de meisjes expres wachten op brieven van thuis.³⁸

Het was absoluut tegen de mores om over ‘mevrouw’ te klagen. De meisjes kregen zelfs een rapportcijfer voor ‘huiselijke omgang’. De lat lag torenhoog: dit cijfer moest ‘zeer goed’ zijn. Stond er iets anders, dan was dat ‘geheel niet in orde’.³⁹ Clara klaagde wél, luid en duidelijk. Dat resulteerde op een dag in een ruzie die helemaal uit de hand liep: Mevrouw Windemüller zei: ‘En Clara Klaver, die vindt het hier zoo naar en die luistert liever naar haar vader en moeder dan naar mevrouw. Maar we

Illustratie van
L.E.T.E.S. van de gehate
mevrouw Wolters in *De
wijde wereld* (1935).

hebben hier liever geen meisjes die het hier naar vinden. Je mag weg hoor, als je vader en moeder het goed vinden.’ Clara was bijna vertrokken: ‘Ik was akelig en naar, want het was akelig in huis en ik wou weg. Ik zou zoo naar het station zijn gegaan. Ik had mijn postwissel in mijn zak gestoken [...]’ Na een brief naar huis kwam vader Klaver direct naar Apeldoorn. ‘Hij was vreselijk leuk en vond het niks erg. We zijn taartjes en thee gaan eten en drinken. Zoo leuk was het. En ik kon fijn alles vertellen. Toen is vader naar juffrouw Lieftinck geweest en heeft mij zoo’n beetje verdedigd. Juffrouw Lieftinck zei tegen vader dat het ook wel wat aan mevrouw gelegen zou hebben.’⁴⁰

Omdat Kooistra waakte voor het ontstaan van een ‘kastesysteem’, was er geen verschil in geprivilegieerdheid tussen de leerlingen. De kwekelingen konden dan ook niet ‘doorschuiven’ naar een prettiger, gezelliger huisadres. Ze bleven in principe de hele opleiding bij dezelfde mevrouw. Directrice Lieftinck was toch gevoelig voor de argumenten van vader Klaver en luisterde naar de kritiek van andere meisjes op het regime van mevrouw Windemüller. Zij besloot maatregelen te nemen.⁴¹ Bij de ingang van het nieuwe schooljaar 1916 verdeelde ze de leerlingen van de leergang 1914 van mevrouw Windemüller over andere dames. Clara kwam als ‘winnaar’ van het conflict uit de bus en had daadwerkelijk het gevoel dat ze mevrouw Windemüller op de knieën gedwongen had. Tijdens hun aanvaringen gedroeg ze zich namelijk ‘Mefisto-achtig’ in een welbewuste poging mevrouw Windemüller kwaad te doen. Dan ging ze mevrouw Windemüller tijdenlang onafgebroken aankijken:

omdat ik wist, dat het haar buiten zichzelf bracht van zenuwachtigheid. Op den duur begon ze dan in een razende woedeaanval te schelden en ik dacht altijd: Word maar gek! Word maar gek! Ik hoop, dat je gek wordt. We zijn toen overgeplaatst naar een ander huis... ze heeft nieuwe meisjes gekregen, waarmee het ook heelemaal niet ging. En een paar jaar later is ze er toen maar mee opgehouden. Misschien heb ik heusch met dat kijken iets in haar gebroken... het geloof in haar eigen autoriteit. Als ik haar inderdaad op deze manier genekt had, zou ik nog geen grein van berouw of medelijden voelen. Ik zou zooiets alleen doen tegenover iemand, die me temmen wou niet met begrip, maar met geweld, met overmacht, zooals wilde dieren worden getemd. Nu zou het misschien niet die felle haat meer in me opwekken, maar toen in mijn positie van afhankelijkheid deed het dat wel en haar optreden gaf me inderdaad het morele recht haar gek te maken. Ik vind dat nog en als ik een kind kende, dat in dezelfde omstandigheden net zoo wou doen, zou ik zeggen: ‘Natuurlijk. Maak haar gek!’⁴²

Opgelucht kwam Clara in het voorjaar van 1916 in huis bij mevrouw M. van Tooren-Snoek. Mevrouw Van Tooren was wél geliefd en wist een prettige sfeer voor haar meisjes te creëren. Ze zat ‘met haar lieve moederlijke gezicht achter het blad voor ons de thee

schenkend uit een pot op een lichtje! Mét een koekje!’ Op haar verjaardag mochten de meisjes toneelspelen.⁴³

Het is bijzonder dat zelfs in de gedenkboeken van de school, die toch een gekleurd, zeer positief beeld geven van de sfeer op school, wordt toegegeven dat de moeilijkheden in en door de gezinnen ‘wel eens groter waren’. Het bleek niet alleen moeilijk om geschikte huismoeders te vinden, ook waren er in en na de oorlogsjaren 1914-1918 onvoldoende ruime woningen.⁴⁴ Bij Windemüller leden de meisjes ronduit kou, daar bleef de vulkachel in de leerkamer ‘lauw’. Ook was het eten niet altijd goed of voldoende voedzaam voor hongerige meisjes in de groei. Wellicht kregen de dames (te) weinig geld voor de huishouding.⁴⁵ De meisjes hadden zelf ook nauwelijks geld voor extraatjes naast reisgeld, kleding en schoeisel. Ze leefden bijna allemaal in stille armoede.⁴⁶ Als het enigszins kon, kregen de meisjes iets van thuis opgestuurd. Zo was Clara dolgelukkig met een mand appels van haar moeder.⁴⁷

‘Het mot’

Een van prettigste plaatsen op school was de grote tuin. De meisjes konden daar wandelen en ook een eigen tuintje onderhouden. Clara plantte er enthousiast hyacinten en bitterkers.⁴⁸ Tuinieren lag haar veel beter dan handwerken. De handwerklessen van juffrouw Kerlen waren een dieptepunt in Clara’s schooljaren. Onderwijzeressen moesten voor het handwerkonderwijs een aparte bevoegdheid halen. Die omvatte onder andere breien, merken, naaien, knippen en het verstellen van gebreid en genaaid goed.

Clara had daar geen talent voor. Op haar rapporten stond strijk en zet ‘Klaartje moet ijveriger en netter worden’.⁴⁹ Het breien van kousen was al een ramp: ‘Je breide maar en breide maar en knoeide wat en broddelde en breide weer en het leek volkomen zinloos en was ook zinloos.’⁵⁰ Naailes was nog erger, want naaien werd op papier aangeleerd, dat immers goedkoper was dan stof. Clara heeft deze lesmethode, een ‘kwelling die door een sadistische handwerkjuffrouw moet zijn uitgevonden’, geháát:

Een van de exameneisen was dat je het sloop, de vrouwezak, de gegeerde en de rimpelrok, het kinder-, het vrouw- en het manshemd en dito broek, en nog zo het een en ander tot in details kon maken van papier. Er werd een stug, glimmerig, vuilgeel, knisperend soort van papier voor gebruikt. Plooien, rimpels, belegstukken, boordjes, lange en korte mouwen, beensplithoekjes, wij moesten het allemaal maken van het weerbarstige, gore papier, dat altijd scheurde onder je handen. Met petieterige speldjes moest het werkstuk in elkaar gezet worden en als het klaar was kon je het overeind zetten.⁵¹

Clara was niet de enige kwekelinge die met afschuw terugdacht aan de handwerklessen en het loodzware gele handwerkpak dat zij vier jaar lang met zich meestorde: ‘Dat

handwerkpak was heilig, vergeten was een smart.’⁵² Ook oud-leerlinge Francien Wit huiverde bij de herinnering aan de ‘borststoksplitten met vetergaten’, een ouderwets soort ondergoed, dat toen al niemand meer droeg.⁵³ Slechts weinig meisjes hadden talent voor dit vak, wist Francien Wit: ‘Je ging nu eenmaal niet naar de kweekschool omdat je zo netjes kon breien. [...] Klachten en verontschuldigheden voor minder geslaagd werk werden door juffrouw Kerlen afgedaan met het onveranderlijk bescheid, dat het nu eenmaal MOEST. Ze was bereid het telkens weer uit te leggen en voor te doen, maar haar devies bleef “het mot”. [...] Door het “Moeten” centraal te stellen en een volledige plichtsbetrachting te eisen heeft ze ons ook de training gegeven om later in het leven sterk te staan, tegenover al die dingen, die we niet prettig vinden, maar die nu eenmaal MOETEN. Ze leerde ons niet alleen een stevige greep te hebben op onhandelbaar papier, maar ook de greep op ons leven niet te verliezen.’⁵⁴

Francien Wit gaf de herinnering aan het heilige moeten naderhand een positieve draai. Clara steigerde juist bij de woorden ‘het mot’. Voor haar werden de gewraakte handwerklessen hét symbool van de belemmering van haar vrijheid op de Kweekschool. Dat ongelukshemd stond voor alle kortzichtigheid en dwang waartegen zij zich met haar opstandige aard fel verweerde.⁵⁵ En toch haalde ze uiteindelijk die vermaledijde akte handwerken: ‘Een meneer, die me zag zwoegen, zei troostend dat mijn hemd hem zeer geslaagd leek. Want er zaten meneren in de examencommissie. Ze zullen zijn toegevoegd door de goede toverfee, die vond dat ze iets moest doen voor de geplaagde meisjes. [...] Ik geloof dat ik een twee kreeg voor dit hemd, maar ik haalde de akte doordat ik in theorie zo goed wist, hoe het moest.’⁵⁶

Het was een grote opluchting. Schrijfster Anna Blaman haalde in 1926 de Akte K niet. Ze had tijdens het praktijkexamen namelijk haar haren meegenaaid.⁵⁷ Die ontbrekende handwerk-akte bepaalde haar toekomstperspectief. Anna Blaman veroverde nooit een vaste aanstelling. Weliswaar kon je wel zonder Akte K onderwijzeres worden, maar in werkelijkheid kwam het zelden voor dat meisjeskwekelingen ervan afzagen. Ze wisten namelijk allemaal hoe belangrijk dat diploma was. Hoewel lagere scholen een afzonderlijke handwerkonderwijzeres in konden huren, was het verreweg het handigste en goedkoopste om een van de vaste onderwijzeressen de lessen voor alle meisjesklassen te laten verzorgen. Daarom stelden alle schoolbesturen, zowel van openbare als bijzondere scholen, het liefst onderwijzeressen met een handwerkakte aan.⁵⁸

Eigenlijk was directrice Ietje Kooistra helemaal geen voorstander van de handwerkakte, die ze ‘een ramp voor de opleiding noemde’.⁵⁹ Het handwerkonderwijs benadeelde de meisjes-kwekelingen namelijk onrechtvaardig. Vier jaar lang moesten ze minstens vijf uur per week huiswerk maken voor dit vak, nog afgezien van de lessen zelf. In Apeldoorn mochten de kwekelingen dat huiswerk alleen maken tijdens de vijf wekelijkse uren ‘theedrinken’. Was het niet op tijd af, dan smokkelden de meisjes het handwerk stiekem mee naar de slaapkamer. Bij het licht van een eveneens gesmokkelde kaars, ploeterden de

meisjes daar verder. Vergeleken met hun mannelijke collega's van de Rijkskweekscholen was de opleiding van de Apeldoornse kwekelingen stukken zwaarder. Naderhand leverde de Akte K nauwelijks extra salaris op.⁶⁰

Heimwee en beklemming

Juist op de Kweekschool, waar het gemeenschapsgevoel zo sterk werd gepropageerd, is Clara heel eenzaam geweest. Ze verlangde naar warmte en geborgenheid, naar de beschutting van 'een cape': 'Ik heb het altijd verlangd... al toen ik op de kweekschool was, dat je in zou kunnen slapen in de armen van iemand, die je lief had. Dat je veilig zou zijn en de duisternis je niets [zou] doen. [...] Als je alleen bent, is er altijd het oogenblik, dat het spook tegen je grijnst. Je kunt het wel weer afduwen, maar aan dat ene, ijskoude oogenblik van vreselijke verschrikking ontkom je eigenlijk geen enkele avond. Een enkele maal is de herinnering aan liefde en geluk sterk genoeg, om het heelemaal

Het gezin Klaver-Doyer voor hun huis in Tongeren, circa 1914. Collectie familie Klaver.

dicht te houden.⁶¹ Natuurlijk, alle kweekjes hadden last van heimwee. Dat hoorde bij de schoolcultuur en versterkte de saamhorigheid. Maar Clara leed vreselijk onder het verlangen naar huis: 'Het was voor mij een tijd van heimwee en beklemming, van je opgesloten voelen in een volkomen kunstmatige wereld, van hunkeren naar de brieven van thuis, die het contact onderhielden met de echte wereld, waar mijn hart naar uitging.'⁶²

Die brieven van thuis brachten vooral nieuws over de wisselende gezondheid van haar moeder, die nog steeds bij Saar in Deventer woonde. Haar vader wilde graag verhuizen omdat hij in Epe 'veel te veel tussen de mensen zat'. In het voorjaar van 1914 vond Klaver een grotere en geriefelijker woning tussen de buurschappen Tongeren en Wissel. De villa, Oost-Raven, lag eenzaam aan het eind van een landweg en had een prachtig uitzicht over het lage land en de bossen in de rug.⁶³ Luite kon er volop schilderen en fotograferen, zoals de azalea's op de kwekerij van F. van der Wissel. Dit ruime luchtige huis was geschikt voor de verzorging van Da en zij kwam weer bij haar gezin wonen. Aanvankelijk knapte ze op. De dames Van der Wissel van het nabije 'Huize Soltane' brachten haar versterkend voedsel. Eveline woonde inmiddels bij een bevriende familie in Ittersum bij Zwolle.⁶⁴ Ook zij bereidde zich voor op het toelatingsexamen voor de Apeldoornse Rijkskweekschool.

Clara genoot in de vakanties van de ruimte en de weelderige, zij het verwilderde tuin. Ook het jaarlijkse tussentijdse verlof greep ze aan om naar Tongeren te gaan. Soms nam ze vriendinnen uit Apeldoorn mee, zoals Jeanne Tulp en Bouk Posthuma. Vooral Bouk was favoriet.⁶⁵ Jeanne viel later in ongenade: 'Aan Jeanne heb ik niet zoo veel, want die is helemaal bekeerd. Ze vindt dat wij groot ongelijk hebben en dat mevrouw en juffrouw Nan en juffrouw Lieftinck alle drie snoezen zijn.'⁶⁶ De fraaie omgeving van de Tongerense beek bij Epe inspireerde Clara tot een verhaal. Een verhaal dat ze niet alleen bedácht, maar daadwerkelijk opschreef in haar geliefde zwartleren schrift:

De beek stroomde langs de voet van de berg, splitste zich in tweeën, zodat een eilandje werd gevormd. Het was dicht begroeid met braamstruiken, kamperfoelie, wilde rozen, jeneverbes, struikhei. Je kon het alleen bereiken door kousen en schoenen uit te trekken en door het water te waden. Dan vond je ook de prachtigste bramen in grote overvloed. Dit eilandje inspireerde mij tot mijn eerste onverplichte letterkundige schepping. Ik heb het schrift nog waarin ik, zo mooi als ik het maken kon, het verhaal opschreef van het toverland waar de kleine bloemenfee woonde. 'In lang zullen we daar niet meer komen, maar altijd zie ik dat plekje nog voor me, het mooiste van alles wat ik tot nu toe heb gezien, het feeënländ.' Zo eindigde mijn verhaal.⁶⁷

Als ze thuis was, zorgde Clara zo veel mogelijk voor haar moeder. Ze kookte, poetste en deed 'de vuile afwaschrommel' die het dienstmeisje had laten staan.⁶⁸ De zieke Da

kon het huishouden nauwelijks aan. Personeel om haar bij te staan was niet te vinden of onbetrouwbaar. Door het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog in juli 1914 kwam er een tekort aan brandstof. Het was tijdrovend overal kolen en olie vandaan te halen. Da's gezondheid ging verder achteruit. Daarom ging ze in september 1915 naar het pension van de familie Taconis in Diepenveen bij Deventer.⁶⁹ Zoon Dick ging mee.⁷⁰ In Diepenveen kon Da rusten. Als ze zich goed voelde, las ze of speelde piano. Haar eigen piano was meeverhuisd naar Diepenveen, want muziek was onmisbaar voor haar.⁷¹

Naast haar longproblemen bleek Da ook suikerziekte te hebben en slecht functionerende nieren. Kennelijk verwachtte niemand dat Da's toestand direct levensbedreigend was. Met geen woord werd er in brieven ooit gerept over haar verergerende toestand. 'Het was alsof praten of schrijven daarover de catastrofe naderbij zou halen', herinnerde Eveline zich.⁷² Clara en Eveline maakten samen nog een pianoloper voor hun moeder als sinterklaascadeau – ieder een helft – toen ze, 'als een donderslag bij heldere hemel' een brief kregen dat ze over moesten komen: Da was stervende. De zusjes waren nog net op tijd in Diepenveen. Eveline herinnerde zich haar moeders sterfbed goed: 'We zijn er allemaal, Vader, Clare, Dick en ik. Om de beurt mogen we een poosje bij haar zitten. Haar stem is bijna weg, ze zegt niet veel meer, maar vindt het prettig als we er zijn. Ik weet niet meer hoe lang deze toestand geduurd heeft. Twee dagen, drie dagen? In de nacht van 5 op 6 december is ze rustig ingeslapen.'⁷³ Gerarda Jacoba Klaver-Doyer stierf 'na een geduldig en langdurig lijden', op 51-jarige leeftijd.⁷⁴ Het sneeuwde op de dag van de begrafenis. Een 'witte, stille, ijverige sneeuw, die alle plechtigheid en zwart tenietdoet.'⁷⁵ De winter lag dun over een bevroren aarde. Voortaan hoorde sterven bij de winter. Clara kon niet huilen.⁷⁶

Ogenblikken van bitterheid en vertwijfeling

Na haar moeders begrafenis moest Clara eigenlijk weer snel naar Apeldoorn terug. Ze kreeg echter nog even respijt. Op advies van de huisarts, die dat voor haar gezondheid en zenuwgestel beter vond, mocht ze tot en met de kerstvakantie in Tongeren blijven. Ze was 'vreselijk blij', schreef ze haar zus. 'Ik had het beslist niet uitgehouden bij die mensen met hun gezanik.'⁷⁷ In januari 1916 ging ze weer naar school, maar ze liet niet merken hoezeer ze rouwde om haar moeder.⁷⁸

De vroege dood van Da heeft er mede toe geleid dat Clara haar moeder is gaan idealiseren. Als kind al vond ze haar broodmagere, grijsharige moeder mooi omdat ze van haar hield.⁷⁹ Er is nooit een andere moederfiguur in Clara's leven gekomen. Noch haar stiefmoeder, noch (oudere) vriendinnen hebben Da's plaats kunnen innemen. Bovendien stierf Da voordat Clara zich, zoals andere pubers, tegen haar moeder kon gaan afzetten. In Clara's romans en verhalen is de moederfiguur vrijwel zonder uitzondering 'goed'. Da was als een bergtop in een landschap, 'zelfs over de afstand van jaren heen nog duidelijk zichtbaar, nauwelijks vervaagd... niet werkelijk "voorbij"'.⁸⁰

Alleen in zeer melancholieke stemmingen keek Clara anders terug op het ziekteproces van haar moeder: 'Ze zei het leven zoo blijmoedig vaarwel. Ze had er een jarenlange toch wel nare ziekte voor over, waarin ze nooit die rustige blijheid verloor. En daarvoor was ze toch prikkelbaar en zenuwachtig en had vaak huiltagen [...]. Toen ze ziek was nooit meer. Het kan geen komedie geweest zijn, want zoo veel zelfbeheersching had ze niet. Ik zou, geloof ik, nog wel geleefd willen hebben, als er een kind was, dat het zoo erg vond als ik dood ging, als ik het toen vond dat moeder dood zou gaan. Maar ik denk dat ze niet werkelijk om kinderen gaf... niet genoeg om ervoor te willen leven. Ze had wel beter kunnen worden als er maar de wil om te leven geweest was. In het begin zagen de dokters het heelemaal niet ernstig in.'⁸¹

Voelde Clara zich in de steek gelaten door haar moeder? Nam ze het haar 'kwalijk' dat ze zich in de dood had laten glijden en haar kinderen achterliet? Of herkende ze in Da alleen haar eigen worsteling om het 'gewone' leven te aanvaarden? Da uitte haar emoties in muziek: 'Dikwijls, in ogenblikken van bitterheid en vertwijfeling [...] zag ze dan ook haar moeder, frêle en zilverblood. Op de avond, dat ze haar voor het eerst bewust gezien heeft, speelde ze piano... muziek die ze veel later heeft herkend als een Nocturne van Chopin.'⁸²

Clara trok zich op momenten van bitterheid en vertwijfeling terug achter haar glazen wand.⁸³ Op de Kweekschool verschanste ze zich achter haar masker. Na Da's dood was Clara rustiger in Apeldoorn. Ze rebelleerde minder openlijk. Huisgenote Geertje Loek herinnerde zich Clara niet als tegendraads, maar juist als 'een zacht, bedeesd meisje, dat heel goede opstellen maakte (die we allemaal graag lazen) maar een beetje in het niet verzonk achter de 'knappe' Siedja Bremer in die klas.'⁸⁴ Clara trok zich innerlijk terug:

Ik vroeg meteen naar het waarom van die over mij gestelde machten en toen ik er geen zin in ontdekken kon, saboteerde ik ze. En hun oordeel liet me zoo koud als steen. Ze konden mooi of leelijk praten, me uitmaken voor al wat leelijk was – wat ze deden – het gleed alles langs me af. Ik had kunnen zeggen: 'Gaaf u door. Het is heel interessant u zoo woedend te zien.' Nooit heb ik met zooveel *dédain* op mensen neer gezien, nooit mezelf zoo hoog en anderen zoo laag gevoeld als toen. [...] Precies zoo zou ik voelen als ik nu in een concentratiekamp gestopt zou worden en ze me weer met geweld een overtuiging zouden willen opdringen. [...] Ik rolde er tamelijk gladjes door. Ze konden me niet veel maken. Ik trok me toch nergens iets van aan. Maar ik leed [...] op de lange afstand... dat dit zoo zinloos was... dat je er zoo maar ingestopt kon worden... dat zoo'n redelooze overmacht bestaan kon.⁸⁵

Achter een masker van ongenaakbaarheid trok Clara zich terug in haar verbeeldingsleven, zoals ze ook in Epe had gedaan. 'Wekenlang kon ik weg zijn in mijn droomland van zelfgesponnen verhalen. Oogenblikkelijk dreef ik af, zoo gauw ik maar even vrijheid vond. Een les waarbij je niet hoeft op te letten... de wandeling van en naar school... als

je zoogenaamd je huiswerk maakte en vooral ‘s avonds in bed. En zelfs als je niet bewust voortspoon aan de droom, bleef de stemming ervan als een soort isoleerende omhulling rondom je.’⁸⁶ Maar de verbeelding was fragiel en ook kleine geluksmomenten konden de angst niet weghouden: ‘Blij zijn ergens mee maakt angstig. Mij tenminste, ik denk dan, dat het niet duren kan. Het maakt me soms bang voor wat nog komen moet. Soms denk ik [...] dat ik dan wel dood zou willen gaan. Ik had dat als kind van een jaar of 16.’⁸⁷

Bijna dood gemaakt

Na de dood van Da viel het gezin Klaver verder uiteen. Eveline slaagde voor haar toelatingsexamen van de Rijkskweekschool. In mei 1916 waren de zusjes weer samen in Apeldoorn. Op school dan, want ze mochten niet bij één mevrouw wonen. De directie was bang dat de zusters zich dan te veel zouden isoleren. Eveline had net zo’n hekel aan het regime als Clara: ‘Wij kwamen uit een voor die tijd bijzonder modern en tolerant milieu. Voor ons waren de kweekschoolregels onaanvaardbaar. Natuurlijk hebben wij ons thuis geïdealiseerd. We kwamen er maar een paar weken per jaar, alleen tijdens de vakanties en vonden dan alles even heerlijk. Puberteitsmoeilijkheden hebben we eigenlijk thuis nooit gekend. We reageerden al onze agressie op de kweekschool af.’⁸⁸

Luite Klaver werkte veel, vooral aan zijn fotografie. Zo had hij een fototentoonstelling in Amsterdam.⁸⁹ Voor de huishouding had hij tijd noch talent. Daarom had hij al tijdens Da’s ziekte een Belgische vluchteling als houdhoudster in dienst genomen.⁹⁰ De joviale Belgische bakte heerlijke frites en appelbeignets voor de moederloze kinderen, maar een huishoudster was veel te duur en ze kon maar kort bij het gezin Klaver blijven.⁹¹ Dick woonde eerst nog een poos in het pension in Diepenveen, daarna nam Klaver zijn zoon mee naar zijn ouders in Hattem.⁹² In 1917 betrok hij een verdieping in het Daendelshuis aldaar.⁹³ Het was weer een echt Klaver-huis, een historisch pand met een rijke renaissancegevel. Vanaf het atelier, een ruime kamer op het noorden, had Luite vrij uitzicht op de tuin van de burgemeester van Hattem. Hier schilderde hij zijn serie ‘burgemeesterstuinen’ in allerlei belichtingen, maar altijd met warmrode pannendaken die stralen in de lentezon.⁹⁴

Luite Klaver deed zijn best voor zijn kinderen. Hij schreef zijn dochters trouw. In hartelijke brieven vertelde hij over zijn werk, het kipje en de poezen. De vakanties brachten de meisjes grotendeels thuis door. Over Da spraken ze dan nauwelijks.⁹⁵ Toch wisten Clara en Eveline van elkaar dat ze hun moeder en het gezinsleven uit de eerste Oldebroekse jaren erg misten. Dat de zusjes dezelfde internaatsjaren doormaakten, heeft hun band hechter gemaakt. Met leeftijdsgenoten konden ze niet goed praten over de unieke, besloten gemeenschap in Apeldoorn. Die konden zich nauwelijks voorstellen hoe anders het leven op de Kweekschool was dan in een gezin. De zusjes Klaver verkeerden dan ook in een vrij uitzonderlijke situatie. In Nederland was een kostschoolopvoeding alleen gebruikelijk als je rooms-katholiek, rijk of van adel was.⁹⁶

Clara – kritisch, gereserveerd, egocentrisch en overgevoelig voor geluid – was graag alleen en had een afkeer van massaliteit en groepsvorming. De schoolcultuur eiste echter precies een tegenovergestelde houding. Het resultaat van die botsing was dat deze karaktertrekken versterkt werden.⁹⁷ Uiterlijk conformeerde ze zich, maar ze trok zich terug in haar innerlijke leven door zich van het schoolleven te distantiëren. Ze liet zich niet ‘vermalen’ door het systeem. Van rooms-katholieke jongensinternaten is bekend dat de pupillen een allergie voor een bepaald soort autoriteit, soms zelfs voor elke vorm van autoriteit, erfden uit hun internaatsverleden. ‘Je was voortdurend in groepsverband, maar leerde tegelijk al snel dat je nooit ergens op kon rekenen; je moest het zelf opknappen. Je leerde onbewust de technieken die je in staat stelden mee te doen zonder jezelf al te zeer bloot te geven,’ aldus een voormalige kostschoolleerling.⁹⁸ Precies zo keek Clara op haar vier jaren in Apeldoorn terug, als een strijd tussen het individu en de maatschappij:

Dat was de collectiviteit in klein formaat, waarmee ik dan ook oogenblikkelijk in heftige botsing kwam. Daar heb ik werkelijk geprobeerd eerst tegenover de blinde zucht tot instandhouding iets als redelijkheid te stellen. Daar heb ik heusch even gemeend, dat op een eerlijk ‘Waarom?’ niets anders volgen kon dan een eerlijk antwoord. Ik dacht, dat ze iets volkomen redelijks moesten kunnen inzien. Toen heb ik al betrekkelijk gauw ontdekt, dat ze volkomen stompzinig, redeloos, vals waren. Ik geloof dat ik zelfs eenig besef had, dat ze zoo móesten zijn. Typisch is in dit verband wel, dat de ergste blaam, die je daar treffen kon, deze was: kritisch te zijn. Dit werd mij voortdurend naar het hoofd gegooid. Het was erger dan schuldig [...] veel erger dan opportunistisch brutaal. Het was in het bijzonder erg, omdat het je niet naderhand berouwvol stemde. Natuurlijk waren ze niet toegankelijk voor het redelijk argument: Ik kritiseer, omdat ik kritiseeren móét, niet bij voorkeur. Twee jaar heeft daar de choc... je kunt niet eens zeggen ‘des opinions’... geduurd. Toen wist ik het wel. [...] Ik had toen voor mijn leven lang de les geleerd: Als je gedwongen wordt te verkeren in zulk een collectiviteit, dan is de eenige mogelijkheid: Je mond houden. Nooit ofte nimmer argumenteren. En natuurlijk zonder dat ze het merken, zooveel mogelijk je eigen gang gaan. Het is ook of daarna de verhouding van mezelf tot welke collectiviteit ook me nooit meer werkelijk heeft geïnteresseerd.⁹⁹

Hechte vriendschappen konden een internaatsleven verlichten.¹⁰⁰ Kostscholen staan dan ook in de literatuur bekend als bron van levenslange vriendschappen en zijn een geliefd milieu in meisjesboeken.¹⁰¹ Clara hield echter geen contact met haar Apeldoornse vriendinnen.¹⁰² Ze had juist nachtmerries over Tine Buwalda, het ‘naarste kind’ uit haar klas.¹⁰³ Op schoolreünies ontbrak Clara ook stevast. Omdat Clara en Eveline beiden het onderwijs relatief snel verlieten, kon de reüniecommissie van 1946 de zusjes Klaver

niet eens traceren. Toen Clara eenmaal een bekende schrijfster was, kwam ze weer in beeld bij de Apeldoornse oud-kwekelingen. Francien Wit, indertijd ‘een onooglijk eerste-klassertje’, schreef haar in 1949 omzichtig dat ze in Clare Lennart haar medeleerling Clara Klaver had herkend ‘Als onze veronderstelling juist is, stel ik heel schroomvallig de vraag: “Voelt u nog iets voor de kweekschool?” Schroomvallig omdat het me na die vraag wel eens gebeurde dat er tranen kwamen in de ogen van degene tot wie de vraag gericht was. Maar ook, dat ze zó spinnig werden, dat ik er bijna bang van werd.’¹⁰⁴

De brief van Francien Wit maakt wel duidelijk dat Clara niet alleen stond in haar kritiek.¹⁰⁵ Ook de indertijd bekende gezinspedagoge Johanna Riemens-Reurslag schreef vol afkeer over de feministische sfeer op school: ‘Apeldoorn moest ik doormaken’.¹⁰⁶ Het negatieve beeld dat Clare Lennart in haar werk van de school gaf, vond zowel weerklank als weerstand. De reünieorganisatie van 1961 koos voor het gedenkboek liever een optimistisch citaat uit *Serenade uit de verte*, dan een fragment uit het kritische *De wijde wereld*.¹⁰⁷

Rond 1934 speelde Clara met de gedachte nóg een boek te schrijven over de kweekschool. Het moest een briefroman worden: ‘brieven aan niemand van het kweekschool- of kostschoolmeisje dat gewelddadig in de droomwereld gestoten wordt, door wat men dan ‘zeedelijke opvoeding’ gelieft te noemen.’¹⁰⁸ De aanleiding voor dit idee waren de Duitse bioscoopfilms ‘Reifende Jugend’ (1933) en ‘Mädchen in Uniform’ (1931) met actrice Hertha Thiele. Bij het zien van de beelden van de Duitse (kost)scholen voelde Clara zich ogenblikkelijk beklemd:

Zoolang een school maar een leerinstituut blijft, waar je op eigen gelegenheid naar toe gaat en vandaan komt, kan ik er heel goed tegen. Maar zoo gauw ze je begint in te lijven, je tot een stukje school wil maken, een schaap uit de kudde, als je mee uit moet en samen zingen en samen kamperen en liefst samen denken in de geest van de school, gaan al mijn haren overeind staan... [...] Ik zal altijd nog eens schrijven willen over zoo’n school. Het is zoo’n afgrijselijke belevensgeweest, dat ik het nog weet, of het gisteren was en het ook nooit vergeten zal. God, ik herinner me, hoe ik het dacht, die laatste middag, toen we al geslaagd waren en de directrice ons toesprak en de meesten huilden – dat werd ook verwacht – hoe ik toen dacht: ‘Een keer zal ik het zeggen, een keer zal ik het over de heele wereld uitschreeuwen, hoe jullie me hier bijna doodgemaakt hebben.’ Ik dacht niet aan een boek schrijven, hoor. Het was maar zoo’n gevoel, dat ik me op een of andere tijd van dat alles ontdoen moest. Ik zou nu ook niet een gewoon verhaal willen schrijven. Ik zou brieven willen schrijven aan niemand. [...] er is die zondagmiddag, dat iedereen brieven moet schrijven. Er is een vaste tijd voor... van zoo laat tot zoo laat brieven schrijven. Maar dat eene kind heeft niemand, om aan te schrijven. Haar vader kan het niet scheelen. Haar moeder is ziek en mag alleen vroolijke dingen hooren. Dat

is zoo af. Maar als je niet schrijft, bemoeien ze zich met je, zaniken ze. Zoo schrijft ze eerst, bijna onbewust aan niemand. Ze begint ermee zonder het eigenlijk te willen, zomaar vanzelf. Maar later wordt het een behoefte, een wezenlijke troost. Die niemand wordt tot iemand, niet tot mensch maar tot een begrip van het goede eigenlijk, waar ze zich wanhopig aan vastklemt.

Ik zou zulke brieven willen schrijven, juist omdat je dan alles zeggen kunt; veel meer dan aan een wezenlijk mensch. Maar het zou onzedelijk worden en oneerbiedig en moeilijk uit te geven. Op deze manier kon je ook de tegenstelling hooren tusschen het volkomen nuchtere, harde, cynische van dit kind en het werkelijke leven en haar zachtheid en verlangen in dat gedroomde leven.

Maar ik hoef dit boek nu niet meer te schrijven. Zoo erg benauwt het me heusch niet meer. En ik zou ook eigenlijk niet durven, omdat er al zooveel over deze dingen geschreven is en je het dan heel goed moet doen, als je het nog eens gaat herhalen.¹⁰⁹

Op 30 april 1918 verliet Clara eindelijk haar Apeldoornse ‘gevangenis’.¹¹⁰ Ze ging bij haar vader in Hattem wonen.¹¹¹ Voor haar inspanningen kreeg ze drie getuigschriften mee. De Akte van bekwaamheid als onderwijzeres lager onderwijs, de Akte voor het geven van huis- en schoolonderwijs in de vrije- en orde-oefeningen der gymnastiek en de Akte van bekwaamheid als onderwijzeres in de nuttige handwerken voor meisjes.¹¹² Door de grondige opleiding van de Apeldoornse Kweekschool was ze al een heel eind op weg naar de hoofdakke. Voorlopig had ze daar nog helemaal geen zin in. Eerst ging ze genieten van haar vrijheid.

*’t Was altijd net of je opgesloten zat, tusschen muren. Ik wil het alles zien, het heele leven zie je; niet maar zoo’n stukje.*¹¹³